

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy ULTIMATE dla towarów i usług z klas 12, 28, 35 i 37

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2014 r. – Fih Holding i Fih Erhvervsbank przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-386/14)

(2014/C 253/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fih Holding A/S (Kopenhaga, Dania); i Fih Erhvervsbank A/S (Kopenhaga) (reprezentowane przez: O. Koktvedgaard, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 11 marca 2014 r. C(2014) 1280 wersja ostateczna w sprawie pomocy państwa SA. 34445 (2012/c) zastosowanej przez Danię w celu przeniesienia udziałów związanych z własnością nieruchomości z FIH na FSC; i
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z art. 107 ust. 1 TFUE w zakresie, w jakim Komisja uznała, że „żaden podmiot gospodarczy nie miałby zamiaru dokonania inwestycji w sposób i na warunkach równoważnych ze sposobem i warunkami ustalonymi w umowie dotyczącej zakupu udziałów” (motyw 93) oraz że „w wyniku tego środki nie są zgodne z MEOP” (pkt 93 i 99) oraz w art. 1 ust. 1, że przekazanie aktywów stanowi pomoc państwa.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że FSC nie powinna być porównywana do prywatnego inwestora, który kieruje się długoterminowymi perspektywami dotyczącymi rentowności zainwestowanego kapitału, lecz do prywatnego wierzyciela, który zamierza do uzyskania zapłaty kwot należnych mu od dłużnika znajdującego się w trudnych warunkach finansowych, w wyniku wcześniej istniejących zobowiązań spoczywających na FSC.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z art. 107 ust. 1 TFUE w zakresie, w jakim stwierdzone zostało w motywie 116, że ulga kapitałowa brutto, będąca skutkiem środka wynosi 375 milionów DKK, za co należy się wynagrodzenie, i przeniesiona wartość wynosi 254 milionów DKK powyżej rzeczywistej wartości gospodarczej, i musi zostać odzyskana, oraz w art. 1 ust. 2 oraz w Warunkach zobowiązaniu nr 6, dokonuje zaakceptowania tego.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z art. 107 ust. 1 TFUE w zakresie, w jakim Komisja ustala w motywie 103 (a) „korzyść związaną z formułą umowy zakupu 0.73 bilionów DKK”, oraz w motywie 103 (b) „wynagrodzenie za inwestycję kapitałową (1.33 bilionów DKK)”. W wyniku tego brak jest podstaw do dochodzenia wynagrodzenia za ulgę podatkową, jakiej dochodzi Komisja w art. 1 ust. 2 i zobowiązaniu nr 6.

5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja błędnie zrozumiała warunki umowy stwierdzając, że FIH powinno zwrócić 254 miliony DKK FSC (motyw 116) tytułem różnicy pomiędzy przenoszoną wartością a rzeczywistą gospodarczą wartością aktywów.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z art. 296 TFUE i art. 41 ust. 2 lit. c) Karty, ponieważ Komisja naruszyła swój istotny obowiązek proceduralny w postaci uzasadnienia jej decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2014 r. – Duro Felguera przeciwko Komisji

(Sprawa T-401/14)

(2014/C 253/67)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Duro Felguera, SA (Gijón, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat A. López Gómez)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności decyzji kwalifikującej całokształt środków fiskalnych, zgrupowanych pod wspólną nazwą „hiszpański system leasingu podatkowego” (Sistema Español de Arrendamiento Financiero, SEAF), jako niezgodną ze wspólnym rynkiem nową pomoc państwa;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji, w których wskazano inwestorów zgrupowań interesów gospodarczych (ZIG) jako jedynych beneficjentów ww. rzekomej pomocy i jednocześnie jedynych adresatów nakazu jej zwrotu;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawarty w nim nakaz odzyskania rzekomej pomocy narusza ogólne zasady prawa UE;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera on rozstrzygnięcie w przedmiocie zgodności z prawem prywatnoprawnych umów zawieranych między inwestorami a innymi podmiotami oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie zaskarżona jest ta sama decyzja, co w sprawie T-515/13 Hiszpania przeciwko Komisji.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. W pierwszym zarzucie skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza art. 107 TFUE ze względu na to, że uznaje się w niej SEAF i składające się nań środki za pomoc państwa. Zdaniem skarżącej ogólne podejście Komisji jest błędne, gdyż myli się w nim szereg transakcji prywatnoprawnych prowadzonych przez podatników w celu zoptymalizowania swoich zysków z ustanowieniem mechanizmu ad hoc przez organy podatkowe w celu stworzenia ulg podatkowych.
2. Drugi zarzut skarżąca opiera na tym, że Komisja nieprawidłowo ustaliła beneficjenta pomocy, gdyż sama Komisja przyznaje, że odbiorcą pomocy, czy też jej większej części, jest armator nabywający statek, nie zaś ZIG. Choć bowiem wcześniejsza amortyzacja wnioskowana jest przez ZIG i w pierwszej chwili przynosi korzyść jego członkom, przechodzi ona w 90 % na przedsiębiorstwa żeglugowe.